

Sygn. akt II PK 325/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa H. M.
przeciwko Zespołowi Gimnazjalno-Szkolnemu w D.
o ustalenie istnienia stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt V Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 12 lutego 2015 r., w sprawie z powództwa H. M. , oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w O. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 października 2014 r. oddalającego powództwo przeciwko Zespołowi Gimnazjalno-Szkolnemu w D. o ustalenie stosunku pracy.

W sprawie tej ustalono, że powódka była zatrudnioną na stanowisku nauczyciela mianowanego w Zespole Szkolno-Przedszkolnym w R.. Posiadała uprawnienia do nauczania języka polskiego, muzyki oraz prowadzenia zajęć terapii pedagogicznej, i w roku szkolnym 2011/2012 miała przydzielone godziny nauczania języka polskiego, muzyki oraz zajęć dydaktyczno-wyrównawczych. W tym też roku szkolnym w pozwanej szkole w klasie III uczyło się 6 uczniów, a w klasie IV - 5 uczniów. Obecność na lekcjach wynosiła niekiedy zaledwie 1 - 2 uczniów. Wójt

Gminy R. poinformował, że odmówi zatwierdzenia arkusza organizacyjnego na rok szkolny 2012/2013, w którym przewidziane będzie istnienie oddziałów dla klas, do których uczęszcza tak mała ilość uczniów. Na spotkaniu z nauczycielami i rodzicami uczniów wskazał rodzicom potrzebę zapisania uczniów, którzy w następnym roku szkolnym mają uczęszczać do klas IV i V - do szkoły w D.. Placówka w R. od 1 września 2012 r. obejmowała jedynie 3 klasy szkoły podstawowej - I, II i III, ponieważ rodzice uczniów klas IV i V podjęli decyzje o „przepisaniu” ich do innych szkół (pięcioro uczniów), w tym do szkoły w D. (sześcioro uczniów). Takie zmiany nie spowodowały zmian w statucie Zespołu Szkolno-Przedszkolnego w R., ani nie spowodowały przekazania jakichkolwiek składników majątkowych lub finansowych. Pismem z 27 marca 2012 r. dyrektor poinformował powódkę, że nie jest możliwe zatrudnienie jej w pełnym wymiarze godzin i z dniem 1 września 2012 r., za jej zgodą, przeniósł ją na stanowisko nauczyciela wychowania przedszkolnego na rok szkolny 2012/2013. Pismem z dnia 15 marca 2013 r. powódka zwróciła się do dyrektora Zespołu Gimnazjalno-Szkolnego w D. o uwzględnienie jej osoby w arkuszu organizacyjnym tej szkoły na rok szkolny 2013/2014. W odpowiedzi dyrektor pozwanej szkoły poinformował powódkę, że nie jest ona pracownikiem tej szkoły i brak jest podstaw do uwzględnienia jej w arkuszu organizacyjnym. W roku szkolnym 2013/2014 powódka została ujęta w arkuszu organizacyjnym Zespołu Szkolno-Przedszkolnego w R., gdzie przydzielono jej godziny w oddziale przedszkolnym, natomiast w roku szkolnym 2014/2015 miała przydzielonych 11 godzin w klasach IV i V oraz 13 godzin w przedszkolu.

W takim stanie sprawy Sąd Okręgowy uznał, że wbrew przekonaniu powódki, nie doszło do przejęcia zadań dotychczas wykonywanych w ramach Zespołu Szkolno-Przedszkolnego w R. przez pozwany Zespół Gimnazjalno-Szkolny w D.. W przypadku przyjęcia przeciwnego założenia, doszłoby, w ocenie Sądu drugiej instancji, do paradoksalnej sytuacji, w której każdy „transfer” uczniów pomiędzy jednostkami oświatowymi odbywałby się na warunkach art. 23¹ § 1 k.p. Sąd Okręgowy podkreślił, że w pozwanej placówce szkolnej nie doszło do żadnych zmian strukturalnych, a samo zwiększenie liczby uczniów w klasach istniejących, nie może zostać uznane za zmianę tego rodzaju. Wskazał również na orzecznictwo

Sądu Najwyższego, z którego wynika, że w przypadkach przejmowania zadań publicznych decydujące znaczenie ma posiadanie przez podmiot przejmujący własnych zasobów kadrowych wystarczających do ich wykonania. W takim przypadku nie dochodzi do przejęcia zakładu pracy w rozumieniu art. 23¹ § 1 k.p. (*vide*: uchwała Sądu Najwyższego 7 Sędziów z dnia 28 marca 2013 r., III PZP 1/13, publ. OSNP 2014 nr 4, poz. 51). Równocześnie w przedmiotowej sprawie Zespół Gimnazjalno-Szkolny w D. dysponował wystarczającą kadrą pedagogiczną, aby podjąć „zadanie” nauczania kilku nowych uczniów, ale brak jest podstaw do uznania, iż w tym zakresie nastąpiło przejęcie części zakładu pracy.

Skargę kasacyjną wniosła powódka, zarzucając naruszenie art. 23¹ § 1 k.p. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że podjęcie jedynie przez część uczniów uczęszczających do szkoły dotychczasowej nauki w szkole pozwanej nie miało wpływu na skutki wynikające z tego przepisu oraz przez pominięcie przez Sąd Okręgowy zaistnienia skutku, o którym mowa w art. 23¹ § 1 k.p., skoro wszystkie dzieci nietworzonych klas w szkole dotychczasowej zostały ujęte w arkuszu organizacyjnym pozwanej, co ma decydujące znaczenie dla instytucji przejścia części zakładu pracy. Pozwana była szkołą dedykowaną - przez organ założycielski - dla uczniów dotychczasowej szkoły, a dzieci dotychczasowej szkoły nie miały możliwości kontynuowania nauki w tej szkole w kolejnym roku szkolnym. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca uzasadniła istnieniem istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadnością skargi.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania. W pierwszym rzędzie wskazać należy, że skarżąca w treści skargi nie sformułowała prawidłowo zagadnienia prawnego, a tym bardziej zagadnienia mającego rangę „istotnego”. Zagadnieniem prawnym jest takie zagadnienie, które

wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniających wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy - po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie z 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia, ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Przede wszystkim w skardze zabrakło proceduralnych zarzutów kasacyjnych, co sprawiło, że miarodajne były ustalenia faktyczne oraz ocena prawna, iż pozwana szkoła nie przejęła ani części pracowników, ani majątku potencjalnie przejmowanej jednostki. Sam fakt, że kilkoro uczniów zostało przeniesionych do pozwanej szkoły, nie spowodował przejęcia przez nią zadań szkoły, w której zlikwidowano klasę z powodu braku uczniów danego rocznika, w rozumieniu art. 23¹ k.p. Ponadto celem procedury kasacyjnej nie jest uzupełnianie materiału dowodowego ani jego ponowna ocena, które usuwają się spod rozeznania

kasacyjnego w rozumieniu art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Mając to na względzie Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.